

denne hans Udtalelse. Der staaer i § 6: „Saafrømt Staten gjør Brug af den Ret, som er forbeholdt den ved § 6 i Lov af 27de Februar 1852 til efter 25 Mars Forløb fra Aabningen af Jernbanen imellem Kjøbenhavn og Korsør at indløse Actierne i denne Banestrækning, skal den være forpligtet til samtidig at overtage de nye her omhandlede Banestrækninger“, men dette er omtrent det Omvendte af, hvad det ærede Medlem paastod, at der staaer. Der staaer nok egentlig i Paragraphen, at Staten fra Kjøbenhavn til Korsør, og naar den vil indløse den nuværende sjællandske Bane, maa den altsaa ogsaa tage Sydbanen med, men jeg har ikke kunnet finde nogen Lovbestemmelse om — i alt Fald findes den ikke i Lovforslagets § 6 —, at Staten fra Kjøbenhavn til Korsør, og naar den vil indløse Sydbanen alene; derfor bortfalde alle de Argumentationer, som det ærede Medlem støttede paa, at vi først om 14 Mars formaade at rette den Feil, der blev begaaet, hvis Lovforslaget blev vedtaget i den Form, hvori det foreligger. Nei, denne Feil kan snart rettes; thi jeg kan ikke skjønne rettere, end at vi kunne udløse Selskabet fra Sydbanen alene, naar vi ville (Modsigelse); maaskee tager jeg feil i saa Henseende, men jeg kan ikke see rettere. Naar det ærede Medlem dernæst ogsaa gjorde meget Væsen af den Passus i § 5, hvor der tales om Dobbeltspor paa en Deel af Jernbanen fra Kjøbenhavn til Korsør, „forfaavidt Saadant maatte findes fornødent“; naar han fandt sig berettiget til at oversætte dette saaledes: „forfaavidt Jernbaneselskabets Bestyrelse finder det fornødent“, og naar han ogsaa derpaa støttede et Anfald paa det sjællandske Jernbaneselskabs Bestyrelse, da var dette fuldstændig falsk og uberettiget; thi naar der staaer: „forfaavidt Saadant maatte findes fornødent“, ligger deri, at det ikke er dette Selskabs Bestyrelse, som eensidigt er berettiget til at finde det fornødent. Det ærede Medlem har glemt at læse Lovforslagets § 2, hvori der staaer, at Selskabet skal underkaste sig Regje-

ringens „Bestemmelser om Banernes Retningslinie og Bygningsmaade, saavel som om deres Forsyning med Materiel og Inventar“. Jeg troer, at det deraf fremgaaer saa klart som Noget, at Regjeringen har det i sin Haand at gribe ind her, hvis Selskabet imod Forventning skulde sætte sig til Modværge. — Jeg kan ikke slutte disse Bemærkninger uden at udtale min Beklagelse over den hele Holdning, den høitærede Indenrigsminister har indtaget ligeoverfor denne Sag. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at han nærer den varmeste Interesse for, at vore Jernbaneanlæg i det Hele skulle udvikle sig paa den heldigste og meest fyldestgjørende Maade; men jeg troer, at han i den Henseende er slaaet ind paa en overmaade uheldig Vej. Jeg troer nemlig, at han tager aldeles feil, naar han mener at burde modsætte sig enhver Udvidelse af sjællandske Jernbaneanlæg imod Syd, naar de ikke fortsættes over paa Nerne, ligesom om Veien fra Kjøbenhavn eller ethvert somhelst andet Punkt paa den nuværende Bane til Nerne ikke gik over Vordingborg, og ligesom om det ikke, naar det ene Anlæg allerede er begyndt, vilde være saa meget lettere at faae det andet bragt istand. I det Hele taget er det en temmelig negativ Holdning, den høitærede Minister har indtaget ligeoverfor Forslaget. Noget egentlig varm Interesse har han ikke for det, og det kan jeg endda nok forstaae; men naar den ærede Minister lægger Vægt paa, at Lovforslaget bliver vedtaget paa Grund af de Forventninger, som muligen maatte blive stufede hos Befolkningen paa Volland-Falster og i visse Egne af Sydsjælland, hvis det ikke vedtages, troer jeg, det er et temmeligt uberettiget Standpunkt. Har den høitærede Minister ikke ganske andre Grunde til at holde paa Loven, vilde det være meget klarere og bestemttere, hvis han totalt frasagde Forslaget; thi de Skuffelser, som vilde reise sig af, at dette Forslag bortfaldt, ville fuldstændigt svare til de stufede Forhaabninger, som allerede ere komne tilstede derved, at hele Stbanen slet ikke kommer igang; det forekommer mig altsaa, at